

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci **žalobců:** a) **Intertrade Moravia s.r.o.**, se sídlem Na Zákopě 587/2, Olomouc - Chválkovice, zast. JUDr. Petrou Jakešovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Polská 232/59, Olomouc, a b) **COUNTRY RADIO s.r.o.**, se sídlem Říčanská 3/2399, Praha 10, zast. JUDr. Pavlem Dobiášem, advokátem se sídlem Ostrovského 253/3, Praha 5, proti **žalovanému: Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, zast. JUDr. Zdeňkem Hromádkou, advokátem se sídlem Rašínova 522, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2010, sp. zn. /Ident.: 2008/1043/CUN/Int, zn.: CUN/769/2011, **za účasti osob zúčastněných na řízení:** I) **JUKE BOX, spol. s r.o.**, se sídlem Karla Svobody 130/95, Ostrava - Plesná, II) **LONDA spol. s r.o.**, se sídlem Křemencova 4, Praha 1 - Nové Město, III) **dada media s.r.o.**, se sídlem Branišovská 187/16, Praha 4, IV) **MEDIA BOHEMIA a.s.**, se sídlem Koperníkova 794/6, Praha 2, a V) **NONSTOP s.r.o.**, se sídlem M. Hübnerové 12, Brno, v řízení o kasačních stížnostech žalobců a) a b) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 10. 2011, č. j. 9 A 58/2011 - 178,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce a) **se zamítá.**
- II. Kasační stížnost žalobce b) **se zamítá.**
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žádná z osob zúčastněných na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Včas podanými kasačními stížnostmi se žalobce a) [dále jen „stěžovatel a)“] a žalobce b) [dále jen „stěžovatel b)“] domáhali zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byly zamítnuty jejich žaloby proti rozhodnutí

žalovaného ze dne 7. 12. 2010, sp. zn. /Ident.: 2008/1043/CUN/Int, zn.: CUN/769/2011. Tímto rozhodnutím žalovaný udělil společnosti Rádio Pálava s. r. o. licenci k provozování rozhlasového vysílání programu RÁDIO JIH na dobu osmi let prostřednictvím pozemních vysílačů s využitím souboru technických parametrů Brno-Kohoutovice 105,1 MHz/500 W. Uvedeným rozhodnutím byly zamítnuty žádosti o tuto licenci podané dalšími obchodními společnostmi, mezi nimiž figurovaly též osoby zúčastněné na tomto řízení.

Žalovaný ve věci rozhodoval znovu poté, co jeho původní rozhodnutí ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. 2008/1043/CUN/Int, č. j. koz 4139/09, bylo zrušeno rozsudkem městského soudu ze dne 26. 11. 2009, č. j. 10 Ca 225/2009 – 138, který byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2010, č. j. 7 As 32/2010 – 243 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Důvodem, který vedl ke zrušení předchozího rozhodnutí žalovaného ve věci ze dne 12. 5. 2009, bylo především nedostatečné odůvodnění jeho rozhodnutí v závěru, proč vítězný žadatel naplnil zákonná kritéria pro získání licence ve větší míře než ostatní žadatelé. Další pochybení bylo shledáno v tom, že žalovaný dospěl k závěru, že programová skladba žalobce b) nebyla přínosná z toho důvodu, že rádio ČAS-FM po změně jeho licence hrálo obdobný žánr; dle soudu však nebylo možno přihlížet k takto změněné licenci rádia ČAS-FM.

Následně žalovaný vydal rozhodnutí ze dne 7. 12. 2010, jehož se dotýká nynější řízení o kasační stížnosti. Ve vztahu k tomuto rozhodnutí žalovaného městský soud v napadeném rozsudku uvedl, že z rozhodnutí jsou dostatečně patrné důvody, které vedly k udělení licence vítěznému žadateli. Všichni žadatelé o licenci naplnili zákonná kritéria uvedená v § 17 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozování rozhlasového a televizního vysílání“), tj. ekonomickou, organizační a technickou připravenost k zajištění vysílání společně s transparentností vlastnických vztahů. O vítězi tak rozhodovala kritéria v § 17 odst. 1 písm. c), e) a g) uvedeného zákona.

Městský soud konstatoval, že žalovaný nevybočil z mezí správního uvážení, když upřednostnil programovou skladbu v objemu hudby představující HOT AC (melodickou, hitovou, hudebně-zábavnou stanici) obohacenou o folkové a folklorní proudy se zaměřením na tradice regionu. Dle § 17 odst. 1 písm. c) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání je kritériem pro udělení licence přínos programové skladby navrhané žadatelem k rozmanitosti stávající nabídky programů. Tento přínos žalovaný shledal v unikátním spojení žánru HOT AC s folkem a folklorem, dále též v pořadech věnovaných moravské lidové hudbě a pořadech o dechové hudbě. V žádosti vítězného uchazeče bylo též shledáno sepětí s představiteli folklorní či cimbálové muziky a s osobnostmi regionálních kapel.

Nabídka mluveného slova dle městského soudu pak byla pro žalovaného rozhodujícím aspektem pro udělení licence pro program RÁDIO JIH společnosti Rádio Pálava s. r. o., a to i pro případ, kdyby žalovaný váhal při výběru vítězného formátu v rámci hodnocení hudebních žánrů. Vítězný uchazeč nabídl 12% podíl mluveného slova ve vysílání, jehož kvalita byla schopná převážit nabídku ostatních uchazečů. Zatímco v nabídkách ostatních uchazečů stagnoval obecný standard běžného zpravodajství (denní tisk, počasí, kulturní zpravodajství, zprávy z domova i ze zahraničí), vítězný uchazeč obohatil program zaměřením na přitažlivá a konkrétní témata - přenosy ze sídel jižní Moravy (hody, košty vín,

pokračování

vesnické a folklorní zábavy) vhodně doplněné folklorním hudebním formátem s pozvánkami na kulturní akce. U žalobce b) je dokonce při zaměření na věkovou skupinu 50 až 70 let podíl mluveného slova deklarován jen v 8 %, ačkoli žalovaný zhodnotil, že mluvené slovo je v průměru nabídek hudebních programů žádáno.

Žalovaný též dle městského soudu důkladně zhodnotil přínos vítězného uchazeče pro rozvoj původní tvorby a pro zajištění kultury národnostních, etnických a jiných menšin [§ 17 odst. 1 písm. e) a g) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání]. Úvahy žalovaného o přínosu pro dechovou, cimbálovou muziku se specializovanými pořady, dále pak o konkrétních aktivitách ve vztahu k romské a slovenské menšině nevybočily z mezí logického uvažování.

Městský soud dále uvedl, že žalovaný zhodnotil rozhodující dílčí kritéria pro udělení licence jak pro oblast hudebního formátu, tak pro oblast mluveného slova, a z komplexního posouzení vyšla nejlépe společnost Rádio Pálava s. r. o. s programem RÁDIA JIH. Při hodnocení většího přínosu vítězného uchazeče ve správní úvaze žalovaný nevybočil z pravidel logického usuzování a jeho závěr nebyl projevem libovůle. Městský soud rovněž zdůraznil, že žalovaný při hodnocení programů, které tvořily stávající nabídku, vycházel ze stavu ke dni 8. 9. 2008, kde rádio ČAS-FM nebylo. Nabídka žalobce b) v žánru country a folku byla srovnávána s rádií Frekvence 1 a Petrov.

Městský soud konečně nepřisvědčil ani námitce nerovného postavení účastníků řízení před žalovaným a jejich nerovných procesních možností v licenčním řízení. Účastníci řízení měli rovný přístup k licenčnímu řízení, předložili své žádosti, vyjadřovali se ve veřejném slyšení a měli dostatek prostoru jak v původním řízení, tak v řízení po rozsudcích správních soudů své nabídky upřesňovat a dokazovat. Vzhledem k tomu, že městský soud nepřisvědčil žádné ze žalobních námitek, zamítl obě žaloby proti rozhodnutí žalovaného.

II. Obsah kasačních stížností

II.1 Kasační stížnost stěžovatele a)

Stěžovatel a) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, v níž namítl, že městský soud se vůbec nevypořádal s námitkou, že žalovaný v průběhu řízení změnil programovou skladbu rádia ČAS-FM spočívající ve zvýraznění podílu složek country a folk v programu. Programová skladba je základním kritériem pro udělování nových licencí, při němž se hodnotí přínos žadatelů o licenci k rozmanitosti stávající programové nabídky. Dle stěžovatele a) jde o vadu, kterou městský soud i Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích ve věci žalovanému již vytýkaly. Žalovaný však zmíněnou vadu v novém rozhodnutí neodstranil. Městský soud se v nyní napadeném rozsudku zmíněnou námitkou nezabýval, zatížil tak své rozhodnutí vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti.

Stěžovatel a) dále namítl, že žalovaný nezohlednil, že udělením licence vítěznému žadateli nedošlo k přínosu programové skladby ve vztahu ke stávající programové nabídce, když předmětné rádio již na území Brna fakticky vysílalo, a to po celou dobu od zahájení

licenčního řízení. Stěžovatel a) navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

II.2 Kasační stížnost stěžovatele b)

Rozsudek městského soudu napadl kasační stížností též stěžovatel b). Namítl nerespektování závazného právního názoru vyjádřeného Nejvyšším správním soudem v jeho předchozím rozsudku v dané věci (tj. rozsudku ze dne 6. 8. 2010, č. j. 7 As 32/2010 – 243). Stěžovatel b) má za to, že nebyl respektován závazný právní názor vyjádřený ohledně nutnosti náležitého zdůvodnění ze strany žalovaného, proč nabídka vítězného uchazeče splnila zákonné podmínky v míře větší než ostatní žadatelé. Bylo poukázáno na ty části zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu, kde je uvedeno, že to byl spíše program stěžovatelů a) a b), který v daném regionu chyběl, a že obdobný rozsah mluveného slova jako ve vítězném programu se pravidelně musí objevovat v každém regionálním zpravodajství. Dle mínění stěžovatele b) se žalovaný ani v novém rozhodnutí s těmito výtkami nevypořádal a licenci opět udělil společnosti Rádio Pálava s. r. o. Žalovaný se nevypořádal ani se závěrem Nejvyššího správního soudu, že v řízení nebyl předložen jediný důkaz toho, že vítězný žadatel spolupracuje jako hlavní mediální partner při festivalu romské kultury v Hodoníně.

Stěžovatel b) dále namítl, že městský soud vůbec nerozlišil mezi právem účastníka řízení vyjádřit se v řízení a navrhnout důkazy a mezi právem seznámit se se správním spisem před vydáním rozhodnutí. V usnesení ze dne 5. 1. 2010 žalovaný účastníky vyzval k oznámení veškerých změn údajů, k nimž mohlo dojít, a vyzval je též k vyjádření ve věci, případně k doplnění žádosti o licenci ve lhůtě uvedené v usnesení. Doplnění tvrzení vítězného žadatele mělo za následek změnu jeho žádosti a byla tak porušena rovnost účastníků řízení. Stěžovatel b) v dané souvislosti zdůraznil, že neměl možnost se s tímto doplněním důkazů seznámit a vyjádřit se k němu, čímž došlo k porušení § 4 odst. 4, § 36 odst. 3 a § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „správní řád“). K porušení zmíněných ustanovení správního řádu a rovněž i jeho § 51 odst. 2 bylo poukázáno na judikaturu Nejvyššího správního soudu.

Ve své kasační stížnosti stěžovatel b) rovněž namítl, že není možné, aby městský soud v průběhu řízení doplňoval nedostatečná skutková zjištění žalovaného. K tomu mělo dojít provedením dokazování před soudem ohledně dopisu Sdružení Romů a národnostních menšin v Hodoníně. Napadenému rozsudku městského soudu byla vytknuta též nepřezkoumatelnost. Městský soud totiž opomněl uvést klíčová tvrzení stěžovatele b) a neodůvodnil své závěry. Městský soud se v rozsudku ztotožnil se stanoviskem osoby zúčastněné na řízení V) reprezentované Ing. Michalem Plachým, který je však většinovým společníkem vítězného uchazeče o licenci. Tato skutečnost byla městskému soudu známa, ale ten k ní nepřihlédl. Stěžovatel b) se ohradil proti té části rozsudku městského soudu, v níž je uvedeno, že v nabídkách stěžovatelů stagnuje obecný standard běžného zpravodajství. Dle jeho názoru šlo o nesrozumitelnou formulaci a zdůraznil, že v dostatečné míře vysílá aktuální zpravodajství. Dle mínění stěžovatele b) městský soud hodnotil věkovou skupinu posluchačů stěžovatele b) a podíl mluveného slova v jeho vysílání, čímž opět nepřipustně nahrazoval činnost žalovaného. Skutečnost, že se žalovaný nezabýval hodnocením věkových skupin při hodnocení kritéria dle § 17 odst. 1 písm. c) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, byla správními soudy žalovanému opakovaně vytýkána (např. v rozsudku

pokračování

Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 70/2011 – 101). Pro stěžovatele b) je nesrozumitelná též argumentace městského soudu, že doplnění licenčního řízení podáním vítězného uchazeče ze dne 1. 12. 2010 nebylo v rozporu se závěry Nejvyššího správního soudu. Zde bylo namítnuto, že není zřejmé, o jaké rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jde (zda má jít o rozsudek ve věci ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 70/2011 – 101, nebo o jiné rozhodnutí). Navíc v rozsudku ze dne 6. 8. 2010 Nejvyšší správní soud stěží mohl reflektovat doplnění ze dne 1. 12. 2010, k němuž došlo po vynesení rozsudku.

Stěžovatel b) navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření ke kasačním stížnostem

III.1 Vyjádření žalovaného

Žalovaný podal ke kasačním stížnostem vyjádření. Ve vztahu ke kasační stížnosti stěžovatele a) uvedl, že v odůvodnění jeho rozhodnutí není o rádiu ČAS-FM ani zmínka. Žalovaný se totiž řídil právním názorem správních soudů a při hodnocení přínosu programové skladby vycházel z nabídky programů existujících ke dni 4. 9. 2008. Případná pozdější změna licence rádia ČAS-FM nebyla nijak zohledňována. Uvedl také, že k rozhodnému datu 4. 9. 2008 nebylo vysílání RÁDIA JIH na předmětném území relevantně zachytitelné. To je ostatně důvod, proč se jeho provozovatel účastnil licenčního řízení.

Ke kasační stížnosti stěžovatele b) žalovaný konstatoval, že se řídil závazným právním názorem správních soudů a své úvahy řádně v rozhodnutí odůvodnil. Žalovaný s odkazem na své rozhodnutí uvedl, že nelze souhlasit s tvrzením, že by licence vítěznému uchazeči byla udělena ze stejných důvodů jako v předchozím rozhodnutí, které bylo zrušeno městským soudem. V licenčním řízení byly předloženy důkazy pro tvrzení vítězného uchazeče, mj. i ve vztahu k partnerství při festivalu romské kultury v Hodoníně. Jde např. o děkovný dopis předsedy Sdružení Romů a národnostních menšin v Hodoníně.

Žalovanému není zřejmé, z čeho stěžovatel b) dovodil, že se nemohl vyjádřit k podkladům, když v licenčním řízení neplatí zásada koncentrace. Lhůta určená v usnesení žalovaného nebyla v žádném případě lhůtou propadnou a i po jejím uplynutí se mohli účastníci vyjadřovat. Žalovaný rovněž poznamenal, že podání vítězného žadatele ze dne 1. 12. 2010 nemůže být dle svého obsahu změnou žádosti, neboť nevybočuje z jejích mezí a ani neuvádí nové skutečnosti. Tímto podáním jen vítězný účastník pouze doložil svá předchozí tvrzení.

Ve vztahu k dopisu předsedy Sdružení Romů a národnostních menšin v Hodoníně žalovaný poznamenal, že k jeho předložení došlo již v licenčním řízení, kde ve vztahu k němu proběhlo dokazování. Před městským soudem byla v rámci dokazování jen ověřena autentičnost tohoto dopisu. Žalovanému dále není jasné, na základě jaké úvahy by městský soud mohl odhlédnout od vyjádření osoby zúčastněné na řízení V) učiněné vůči soudu.

Formulace městského soudu o stagnaci obecného standardu běžného zpravodajství je vzhledem ke kontextu rozsudku městského soudu zcela srozumitelná. Dle žalovaného šlo o to, že stěžovatelé ve svých projektech nabízeli běžné formáty zpravodajství s obvyklým obsahem a nijak přitom nevybočovali ze standardní nabídky zpravodajství přítomné na daném území. Aktuální zpravodajství nabízí všechny rozhlasové programy, těžko si lze představit, že by bylo záměrně vysíláno zpravodajství zastaralé. Žalovaný následně popřel námitku o nepřihlédnutí k věkovým skupinám posluchačů, poznamenal však, že předně se porovnávají vysílané programy a porovnání dle věkových skupin není primární.

V doplnění svého vyjádření žalovaný upozornil na skutečnost, že stěžovatelem b) namítané porušení § 36 odst. 3 správního řádu, k němuž mělo dojít tím, že stěžovateli b) nebylo umožněno seznámit se se spisem a vyjádřit se, nebylo obsaženo mezi včas uplatněnými žalobními body. Tyto námitky byly uplatněny až později, po uplynutí lhůty k rozšíření žalobních bodů, a proto je tato kasační námitka dle žalovaného nepřijatelná podle § 104 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

III.2 Vyjádření osoby zúčastněné na řízení II)

Osoba zúčastněná na řízení II) ve svém vyjádření zdůraznila nutnost hodnotit relativní míru naplnění zákonných podmínek i u kritéria dle § 17 odst. 1 písm. a) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, tj. ekonomickou, technickou a organizační připravenost. Městský soud se dále nedostatečně vypořádal s tím, že je třeba klást důraz na naplnění kritéria rozmanitosti v tzv. prime time, tedy čase, kdy rádio naladí nejvíce posluchačů. V případě stěžovatele však v prime time zcela splývá s hlavním proudem označovaným jako HOT AC. Osoba zúčastněná na řízení vyjádřila přesvědčení, že moravská dechová hudba a prezentace vinařství či regionálních kapel nemá v městě Brně, jehož se licence týkala, takový náboj jako v okolí Hodonína, kde vítězný uchazeč již vysílal.

Ve vztahu k naplnění kritéria dle § 17 odst. 1 písm. g) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání (přínos k rozvoji kultury národnostních, etnických a jiných menšin) poukázala osoba zúčastněná na řízení II) na nutnost jisté sepijatosti s teritoriem. Podpora slovenské menšiny má jistě význam v příhraniční oblasti, ale v jiném světle se jeví v Brně-Kohoutovicích. Ještě více tato skutečnost vyniká u romské menšiny, kde již v městě Brně existuje řada projektů a způsobů podpory této menšiny.

Osoba zúčastněná na řízení II) reagovala dále též k vyjádření žalovaného. Dle jejího názoru uplatnění námitky porušení § 36 odst. 3 správního řádu zakládá vadu ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., ke které má soud přihlížet, i když taková námitka nebyla uplatněna. Námitka porušení § 36 odst. 3 správního řádu tak může být uplatněna i v řízení o kasační stížnosti. Dále připustila, že žalovaný se pohybuje v širokém rámci správního uvážení, nicméně vítězný uchazeč již šíří rozhlasové vysílání, proto mohl mít žalovaný jasnou představu o skladbě jeho vysílání, zejména v hlavním vysílacím čase, tzv. prime time. Námitku ohledně dopisu předsedy Sdružení Romů a národnostních menšin v Hodoníně považovala osoba zúčastněná na řízení II) za důvodnou. Uvedený dopis sice pravděpodobně existoval v době licenčního řízení, avšak jeho důkazní hodnota byla nízká, neboť nebyl

pokračování

podepsán. Jeho následným předložením v soudním řízení nelze tento nedostatek zhojit, neboť je zde velký prostor pro případnou manipulaci s takovým důkazním prostředkem.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti podaných kasačních stížností a konstatoval, že byly podány osobami k tomu oprávněnými, byly podány včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Oba stěžovatelé jsou v řízení o jejich kasačních stížnostech zastoupeni advokáty. Důvod kasační stížnosti u stěžovatele a) odpovídá důvodům podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., u stěžovatele b) pak důvodům dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu určeném kasačními stížnostmi a v rámci uplatněných důvodů. Zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že ani jedna kasační stížnost není důvodná.

Nynější řízení o kasační stížnosti je vedeno ve věci udělení licence k provozování rozhlasového vysílání. Při posuzování jednotlivých žádostí o udělení licence žalovaný hodnotí naplnění zákonných kritérií stanovených v § 17 odst. 1 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání.

Dle tohoto ustanovení: „*Při rozhodování o udělení licence Rada hodnotí*

- a) *ekonomickou, organizační a technickou připravenost žadatele k zajištění vysílání, včetně výsledků dosavadního podnikání žadatele v oblasti rozhlasového a televizního vysílání, pokud v této oblasti podnikal,*
- b) *transparentnost vlastnických vztahů ve společnosti žadatele,*
- c) *přínos programové skladby navrhované žadatelem o licenci k rozmanitosti stávající nabídky programů rozhlasového nebo televizního vysílání na území, které by mělo být rozhlasovým nebo televizním vysíláním pokryto,*
- [...]
- e) *přínos uchazeče pro rozvoj původní tvorby,*
- [...]
- g) *přínos žadatele k zajištění rozvoje kultury národnostních, etnických a jiných menšin v České republice.“*

Nejvyšší správní soud k soudnímu přezkumu rozhodnutí žalovaného o udělení licence k provozování rozhlasového vysílání poznamenává, že naplnění jednotlivých zákonných kritérií dle § 17 odst. 1 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, jakož i žalovaným stanovených dílčích kritérií, je předmětem správního uvážení žalovaného, jakožto odborně specializovaného správního orgánu. Zákonem stanovená kritéria nejsou exaktně měřitelná a ponechávají žalovanému prostor pro to, aby v zákonem stanoveném rámci zhodnotil a porovnal míru jejich naplnění u jednotlivých uchazečů. Správní soudy v rámci přezkumu takového rozhodnutí žalovaného nejsou povinny k tomu, aby nahradily hodnocení žalovaného a samy vyhodnotily, který ze žadatelů zákonná kritéria naplnil v největší míře. Ani v případě, že by soud rozhodné skutečnosti hodnotil odchylně od žalovaného, nemůže nahradit činnost žalovaného, jelikož by tím překročil svoji pravomoc. Soudům ve správním soudnictví k námitkám přísluší především hodnotit, zda hodnocení žalovaného nevybočilo ze zákonných mezí a mezí správního uvážení. Soudy tak mohou

přezkoumat zejména, zda je rozhodnutí řádně odůvodněno, zda jsou zde uvedena kritéria, dle kterých byly žádosti posuzovány, jak tato kritéria naplnil vítězný uchazeč a jeho srovnání s neúspěšnými žadateli, zda byly na všechny žadatele kladeny stejné požadavky, příp. zda má hodnocení žalovaného oporu ve spisovém materiálu či zda nevybočilo z mezí logického uvažování. Pokud však žalovaný dostal těmito požadavkům, nevybočil ze zákonných mezí a mezí správního uvážení, nejsou správní soudy povinny k přehodnocení jeho závěrů. K danému srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004 – 79, publikovaný pod č. 739/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 2. 2012, č. j. 7 As 138/2011 – 251.

Naznačeným pohledem přistoupil zdejší soud k přezkumu v nynější věci.

IV.1 Hodnocení kasační stížnosti stěžovatele a)

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce dotýkající se nesprávného posouzení dopadu změny licence rádia ČAS-FM do hodnocení naplnění kritéria dle § 17 odst. 1 písm. c) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, tj. přínosu navrhované programové skladby k rozmanitosti stávající nabídky programů.

Nejvyšší správní soud se důsledky změny licence rádia ČAS-FM do posuzovaného řízení před žalovaným zabýval již v rozsudku ze dne 6. 8. 2010, č. j. 7 As 32/2010 – 243, kterým potvrdil rozsudek městského soudu, jímž bylo zrušeno původní rozhodnutí žalovaného. Změnou licence došlo k posílení prvku country a folku v programu rádia ČAS-FM. Tato změna nastala v průběhu nyní posuzovaného řízení o licenci, kterou získala společnost Rádio Pálava s. r. o. s programem RÁDIA JIH. Podstatou argumentace Nejvyššího správního soudu ve zmíněném rozsudku ze dne 6. 8. 2010 bylo, že změnou licence rádia ČAS-FM došlo ke změně charakteru tohoto rádia, což nebylo přípustné. Stěžovatelům a) a b), kteří nabízeli právě folkovou a country hudbu, nemohla být tato změna licence kladena k tíži při hodnocení přínosu jimi navrhované programové skladby k rozmanitosti stávající nabídky programů rozhlasového vysílání. Zdejší soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2010 konstatoval, že žalovaný naopak měl vycházet z charakteru rádia ČAS-FM před povolenou změnou licence.

Tohoto pochybení se však žalovaný v novém rozhodnutí vyvaroval. Jak ve vztahu ke stěžovateli a), tak stěžovateli b) žalovaný hodnotil, že folk a country jsou v daném regionu vysílány již částečně rádiem Frekvence 1, ale zejména pak rádiem Petrov, které má 30% podíl folkové a country hudby v hudební složce vysílání. Hodnocení ve vztahu k rádiu ČAS-FM není v daném ohledu v nynějším rozhodnutí žalovaného obsaženo vůbec. Změna licence rádia ČAS-FM tak nebyla ani jednomu ze stěžovatelů kladena k tíži. Tuto skutečnost městský soud ve svém rozsudku náležitě postihl a odůvodnil, zmíněná kasační námitka tak nemůže být důvodná.

Zdejší soud se s městským soudem ztotožnil také v tom ohledu, že žalovaný u jednotlivých kritérií v § 17 odst. 1 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, která se týkají rozhlasového vysílání, dostatečným způsobem vyjádřil své hodnocení. Své nynější rozhodnutí žalovaný ve srovnání s minulým rozhodnutím přepracoval a náležitěmu odůvodnění věnoval větší pozornost. Provedl též porovnání míry, v jaké tato kritéria naplnil vítězný uchazeč, s ostatními neúspěšnými uchazeči a objasnil, proč v tomto srovnání udělil licenci právě společnosti Rádio Pálava s. r. o. Nynější rozhodnutí

pokračování

žalovaného tak nelze označit za nepřezkoumatelné, jak tvrdil stěžovatel a), k tomu viz též hodnocení námitek stěžovatele b). Ani tvrzení uvedené v kasační stížnosti, že transparentnosti rozhodnutí žalovaného by přispělo zveřejnění bodového hodnocení jednotlivých zákonem předpokládaných kritérií, nevede k závěru o nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí, jelikož z něj je hodnocení těchto kritérií v dostatečné míře patrné.

Pro úplnost lze dodat, že poznámka stěžovatele a) vznesená v dané souvislosti o metodice zpracované žalovaným je skutečností, která byla uplatněna poté, co bylo vydáno napadené rozhodnutí, a zdejší soud k ní dle § 109 odst. 5 s. ř. s. nepřihlíží. Ostatně v žalobě k městskému soudu se o metodice stěžovatel a) vůbec nezmiňuje.

Stěžovatel a) namítl, že RÁDIO JIH již na území Brna fakticky vysílá, takže udělení licence tomuto rádiu nemůže znamenat přínos ke stávající nabídce programů. Ze strany zdejšího soudu lze konstatovat, že žalovaný při svém hodnocení stávající nabídky programů vycházel z těch programů, které jsou na daném území zachytitelné velmi dobře (viz příloha 2 rozhodnutí žalovaného). Provádět takové hodnocení jen ve vztahu k programům, u nichž je kvalita na daném území, pro které má být licence udělena, dostatečná, je ze strany žalovaného zcela přirozené. Těžko se lze domnívat, že by byly v relevantním rozsahu poslouchány rádiové stanice se zhoršenou kvalitou signálu na daném území. Stěžovatel b) uvedl, že dle jeho mínění bylo možno program RÁDIA JIH zachytit. Taková námitka bez bližší konkretizace ve vztahu ke kvalitě signálu a celkovému území, pro které má být licence udělena, nedostačuje k závěru o pochybení žalovaného. Ten totiž nevyloučil, že na několika místech území, pro které má být licence udělena (Brno a okolí), bylo možné naladit program RÁDIA JIH vysílaného z vysílačů na samém jihu Moravy, kde již v době licenčního řízení byl daný program šířen, byť třeba ve zhoršené kvalitě příjmu pro nyní posuzované území. Žalovaný jen vyšel z toho, že na předmětném území v jeho komplexu toto vysílání v náležité kvalitě nebylo možno zachytit, což zmíněná námitka tak, jak byla formulována, nedokázala zpochybnit.

IV.2 Hodnocení kasační stížnosti stěžovatele b)

Nejvyšší správní soud se neztotožnil s námitkou nerespektování požadavků vyslovených ve svém předcházejícím rozsudku ze dne 6. 8. 2010, č. j. 7 As 32/2010 – 243, týkajícím se nynější věci. Stěžovatel b) nerespektování těchto požadavků spatřoval ve vztahu k tvrzenému nedostatečnému odůvodnění, ve vztahu k hodnocení, který program v regionu hudebně chybí, ve vztahu ke zpravodajství a důkazu o podpoře festivalu romské kultury v Hodoníně.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že v rozsudku ze dne 6. 8. 2010, č. j. 7 As 32/2010 – 243, bylo shledáno pochybení žalovaného v tom, že žalovaný stanovil jednotlivá dílčí kritéria rozvádějící kritéria v § 17 odst. 1 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, neuvedl však v rozhodnutí i hodnocení těchto dílčích kritérií. V nynějším rozhodnutí tomuto požadavku žalovaný vyhověl a své rozhodnutí oproti zrušenému rozhodnutí dále rozvedl s ohledem na tato jím stanovená dílčí kritéria. Vůči původnímu zrušenému rozhodnutí žalovaného je tak v nynějším rozhodnutí patrný posun k daleko důkladnějšímu popisu úvah, kterými se žalovaný při svém rozhodování řídil. Naplnění jednotlivých zákonných kritérií žalovaný dle tabulky nazvané vyhodnocení skutečností

významných pro rozhodnutí o žádostech ze dne 7. 12. 2010 hodnotil v základní relaci: nesplňuje – splňuje částečně – splňuje, což následně našlo též podrobnější odraz a rozvedení v odůvodnění jeho rozhodnutí. Je tak zřejmé, že žalovaný sledoval i relativní míru naplnění zákonných kritérií.

Ve vztahu k vyjádření osoby zúčastněné na řízení II) lze v dané souvislosti zmínit, že žalovaný dospěl k závěru, že všichni žadatelé v rámci relativní míry naplnění kritérií naplnili kritérium ekonomické, organizační a technické připravenosti k zajištění vysílání na takovém stupni, proto bylo možno se důvodně domnívat, že chod vysílání po technicko-organizační stránce bude řádně zajištěn, což také odůvodnil. Za takového stavu neměl žalovaný důvod ještě navíc poměřovat finanční sílu a zisk jednotlivých uchazečů daleko překračující rámec nutný k bezproblémovému naplnění těchto kritérií. Naplnění podmínky ekonomické, organizační a technické připravenosti vyžaduje též určitou finanční základnu. Je-li však tato základna dostatečná pro provozování rozhlasového vysílání zajištěna u všech uchazečů, Nejvyšší správní soud nevidí důvod pro to, aby finanční síla v části přesahující tuto finanční základnu znamenala v řízení o udělení licence jakoukoli významnější výhodu pro toho uchazeče, který jí disponuje. Naopak, akcent na finanční sílu přesahující nutný finanční základ pro řádnou ekonomickou, organizační a technickou připravenost ztrácí vypovídací hodnotu vůči kritériu dle § 17 odst. 1 písm. a) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Jinými slovy k tomu, co osoba zúčastněná na řízení tvrdila před městským soudem: skutečnost, že vítězný uchazeč, který před licenčním řízením vysílal program RÁDIA JIH na jiném území, dosáhl v rozmezí let 2005 až 2009 zisku v řádech statisíců korun, nesvědčí o seznatelně horším naplnění tohoto kritéria než u osoby zúčastněné na řízení, která provozovala celoplošné rádio Impuls a pražské rádio RockZone 105,9 a dosáhla v daném období zisku v řádu desítek až stovek milionů korun.

V novém rozhodnutí žalovaný taktéž provedl srovnání programové nabídky vítězného žadatele vůči stávající programové skladbě provozovatelů rozhlasového vysílání na daném území, čímž odstranil další nedostatek, na který jej v dané věci v minulosti zdejší soud upozornil. Co se týče hudebního programu, vítězný uchazeč nabídl propojení formátu HOT AC s 8% podílem folku a regionu vlastního folkloru (cimbálová muzika, dechová hudba). Srovnání programové skladby vítězného žadatele bylo provedeno s rádiem Frekvence 1 a rádiem Petrov, které již částečně vysílají folkovou hudbu, a dále s rádií EVROPA 2 a KISS HÁDY, které hrají formát HOT AC. Žalovaný pak zhodnotil, že jakkoli je v regionu již vysílán folk i formát HOT AC, žádná ze stávajících stanic vysílajících tyto formáty nenabízí též regionální folklor. Naopak rádio Proglas, u něhož bylo možno nalézt folklorní hudbu, je dále zaměřeno na vážnou hudbu, takže zde není zastoupen formát HOT AC jako u vítězného uchazeče. Přínos vítězného programu RÁDIA JIH pak žalovaný spatřoval v unikátním propojení formátu HOT AC s folkem a danému regionu vlastním folklorem, byť nahlíženo izolovaně bylo možno na daném území všechny propojené formáty již nalézt. Žalovaný též ocenil provázanost prvků hudebního formátu (folk a místní folklor) se specifickými tématy mluveného slova, na které se hodlal vítězný uchazeč zaměřit (cestovní ruch, vinařství, lidové tradice a folklorní dění), a vlastními specializovanými pořady (zaměřenými na moravskou dechovou hudbu a na cimbálovou muziku).

Takové hodnocení žalovaného je akceptovatelné z toho titulu, že vychází z objektivního vyhodnocení stávající nabídky programů. Obdobné hodnocení provedl žalovaný i u dalších žadatelů o licenci. Ze strany zdejšího soudu lze zmínit hodnocení u

pokračování

stěžovatele a), kde žalovaný hodnotil pozitivně vyhraněné zaměření na folk a country, i zde žalovaný však neopomněl uvést, že u rádia Petrov jsou však již folk a country zastoupeny v podílu 30 %. U stěžovatele b) žalovaný pozitivně hodnotil, že žánr folk a country není dosud v regionu zastoupen v tak čisté podobě, jak jej nabízí stěžovatel b), nicméně i zde bylo poukázáno především na jeho zastoupení v programu rádia Petrov. Za částečný přínos stěžovatele b) byl pak označen přesah k world music a k folkloru.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že jak u vítězného žadatele, tak u obou stěžovatelů a též některých dalších účastníků řízení před žalovaným, byly u přínosu hudební složky programu k rozmanitosti stávající nabídky nalezeny silnější i slabší stránky, které byly ve správním rozhodnutí popsány. Z nynějšího správního rozhodnutí jsou pak patrné důvody, proč žalovaný neshledal jasnou převahu ani vítězného žadatele, ani stěžovatelů a) i b), v přínosu u samotné hudební složky programu. Nelze přitom soudit, že by v daném ohledu žalovaný vybočil z mezí správního uvážení. Za takového stavu žalovaný ve svém rozhodnutí postihl, že k celkovému hodnocení naplnění kritéria přínosu programové skladby navrhované žadatelem o licenci k rozmanitosti stávající nabídky programů výraznou měrou přispěla skladba programu v oblasti mluveného slova, jeho témata a specializované pořady.

Konkrétně v porovnání se stěžovatelem a) pak žalovaný výslovně uvedl, že závěr o větším přínosu vítězného uchazeče k rozmanitosti stávající programové nabídky byl učiněn s ohledem na oblast mluveného slova, kdy vítězný žadatel nabídl rubriky a prvky mluveného slova zaměřené konkrétně na regionu vlastní témata cestovního ruchu, vinařství, lidových tradic a folklorního dění. Dle hodnocení žalovaného oblast mluveného slova u stěžovatele a) nepřinesla nový prvek, zatímco specializace vítězného uchazeče na zmíněná témata v daném regionu dosud zastoupena nebyla. Ve vztahu ke stěžovateli b) žalovaný pojednal o určité převaze hudebního formátu vítězného uchazeče, již ze samotného odůvodnění žalovaného vyplývá, že šlo spíše o převahu těsnou, když u vítězného žadatele v daném ohledu rozhodly vlastní autorské pořady zaměřené na regionální folklor. Za větší přínos autorských pořadů vítězného žadatele žalovaný označil právě jejich zaměření na hudbu pro region typickou, což byla v očích žalovaného menší výhoda oproti autorským pořadům stěžovatele b), jinak žalovaným pozitivně hodnoceným, které však tak úzkou vazbu na region postrádaly. I oproti stěžovateli b) bylo však naplnění kritéria dle § 17 odst. 1 písm. c) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání spatřováno především v mluveném slovu (větší podíl mluveného slova u vítězného žadatele v porovnání se stěžovatelem b) a zaměření na témata blízká danému regionu u vítězného uchazeče).

Ve vztahu k hodnocení přínosu mluveného slova se Nejvyšší správní soud v předešlém rozsudku ze dne 6. 8. 2010, č. j. 7 As 32/2010 – 243, taktéž vyjadřoval. Původnímu rozhodnutí žalovaného vytkl, že z něj nebylo zřejmé, proč jsou regionální zpravodajství vítězného uchazeče přínosná ke stávající nabídce programů, když např. Český rozhlas Brno vysílá pořady týkající se moravského folkloru a obsahem každého regionálního zpravodajství na jižní Moravě je i vinařství a folklorní dění.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v nynějším rozhodnutí toto pochybení žalovaný napravil. V minulém rozhodnutí žalovaný velmi stroze uvedl pouze to, že součást regionálního zpravodajství a dalších programových rubrik jsou především témata věnovaná cestovnímu ruchu, vinařství, lidovým tradicím a folklornímu dění. Z minulého rozhodnutí tak skutečně nebylo patrné, v čem se dle žalovaného programová nabídka zásadněji lišila od

stávajících regionálních zpravodajství z dané oblasti. V nynějším rozhodnutí se však této otázce žalovaný věnoval daleko pečlivěji a přesvědčivým způsobem dokázal objasnit rozdíl od jiných regionálních zpravodajství a dalších programových rubrik. Žalovaný zhodnotil, že ačkoli v daném regionu nabízí již někteří stávající provozovatelé rozhlasového vysílání regionální zpravodajství a další pořady (v čele s Českým rozhlasem Brno), nejsou konkrétně zaměřeni právě na témata cestovního ruchu, vinařství, lidových tradic a folklorního dění. Žalovaný připustil, že témata, na která se hodlal zaměřit vítězný uchazeč, se do jisté míry mohou zabývat již stávající provozovatelé, ne však takto cíleně. Nejvyšší správní soud na základě uvedeného může konstatovat, že z rozhodnutí žalovaného je nyní patrná úvaha, že zatímco součástí obecného regionálního zpravodajství a dalších regionálních rubrik je široká paleta informací z různých oblastí mající vztah k dané oblasti (kulturní dění v celé jeho šíři, doprava, společnost, lokální sport, počasí, místní politika, životní prostředí, kriminalita atd.), mezi které lze řadit i témata, na které se specializuje vítězný uchazeč, právě kvůli širokému záběru obecného regionálního zpravodajství a dalších pořadů lze užší zaměření na určitou výše regionálních témat (a tím i pravidelnost a větší hloubku pojednání o nich) považovat za přínos stávající nabídky programů.

Na základě výše uvedeného je tak zřejmé, že žalovaný vady, které správní soudy shledaly v jeho minulém rozhodnutí ve věci, odstranil. Změnil přitom své odůvodnění týkající se přínosu hudební složky programu a dále pak daleko podrobněji a přesvědčivěji vyjádřil své úvahy, kterými se řídil při hodnocení jednotlivých kritérií. Důvodem pro zrušení jeho minulého rozhodnutí ve správním soudnictví nebyla věcná nesprávnost jeho hodnocení, ale nedostatečné odůvodnění. Taková vada odůvodnění byla však v nynějším rozhodnutí žalovaného odstraněna.

Za nedůvodné v dané souvislosti považuje zdejší soud taktéž výhrady proti odůvodnění městského soudu, který uvedl, že v nabídkách nynějších stěžovatelů „*stagnuje obecný standard běžného zpravodajství (denní tisk, počasí, kulturní zpravodajství, zprávy z domova i ze zahraničí)*.“ Městský soud zde poukázal na hodnocení žalovaného ve vztahu ke skutečnosti specializace vítězného žadatele na konkrétní témata vázaná k jižní Moravě, přičemž ostatní žadatelé takto specializovaní nebyli. Co městský soud mínil obecným standardem zpravodajství, jasně vyjádřil textem v závorce v citované části jeho rozsudku, nejde proto o nesrozumitelné vyjádření, jak namítl stěžovatel b).

Ve vztahu k hodnocení kritéria dle § 17 odst. 1 písm. g) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání (přínos žadatele k zajištění rozvoje kultury národnostních, etnických a jiných menšin), je nutno přisvědčit stěžovateli b), že v určité míře došlo k pochybení žalovaného. Již v rozsudku ze dne 6. 8. 2010, č. j. 7 As 32/2010 – 243, bylo konstatováno, že nebyl podán žádný důkaz pro tvrzení žalovaného, že vítězný žadatel několik let spolupracuje jako hlavní mediální partner při festivalu romské kultury v Hodoníně. Toto tvrzení se objevilo i v nynějším rozhodnutí žalovaného s odkazem, že jej prokazuje dopis předsedy Sdružení Romů a národnostních menšin v Hodoníně. Zde je nutno poznamenat, že tento dopis hovoří o podpoře ze strany RÁDIA JIH u kulturních celorepublikových akcí uvedeného sdružení a konkrétně dále u projektu Miss Roma ČR. Z dopisu nelze s jistotou vyvodit podporu právě i festivalu romské kultury v Hodoníně. Dle názoru zdejšího soudu jde ovšem o pochybení, které nemohlo jakkoli zvrátit zákonnost rozhodnutí žalovaného. Pro zmíněnou část jeho rozhodnutí byla totiž podstatná podpora

pokračování

romské menšiny, která byla jako taková uvedeným dopisem prokázána, takže hodnocení žalovaného o podpoře romské menšiny ze strany vítězného žadatele mohlo obstát.

Na tomto místě je také nutno zmínit další okolnost. V předešlém zrušeném rozhodnutí u vítězného žadatele ve vztahu k romské menšině žalovaný pojednal jen o zmíněném festivalu, takže bylo nutno doložit právě podporu tohoto festivalu. V nynějším rozhodnutí se pojednává především o dlouhodobé podpoře romské menšiny, která byla prokázána. Skutečnost, že dopis nedokládá přímo též příkladmo zmíněný festival, je v takovém případě již jen dílčím pochybením, které ovšem nezvrátí důkaz podpory romské menšiny jako takové. Byla to přitom tato obecná podpora, nikoli jen zmíněný festival, o kterou opřel žalovaný své hodnocení ve vztahu ke kritériu zajištění rozvoje kultury národnostních, etnických a jiných menšin.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou, že městský soud nepřipustně nahradil činnost žalovaného, jestliže prováděl dokazování ve vztahu ke zmíněnému dopisu předsedy romského sdružení. Zdejší soud ověřil, že tento dopis byl obsahem spisu předloženého žalovaným a žalovaný na něj přímo odkazuje ve svém rozhodnutí (na str. 10 ve druhém odstavci). Nejvyšší správní soud proto nerozumí tomu, proč městský soud jednání ze dne 14. 9. 2011 odročil za účelem doplnění spisu o tento dopis. Požadovaný dopis, který městskému soudu žalovaný zaslal, nebyl soudem vkládán do správního spisu, ale byl vložen do soudního spisu městského soudu. Správní spis, který měl městský soud k dispozici, byl přímo zaslán zdejšímu soudu, aniž by byl vrácen žalovanému, takže nemohlo dojít k doplnění zmíněného dopisu do spisu, dopis byl přitom obsažen od počátku již v tomto spise. Městský soud v řízení pouze potvrdil autentičnost tohoto dopisu, který nebyl podepsán. Autentičnost dopisu byla doložena na základě čestného prohlášení jeho autora (tj. předsedy sdružení) potvrzujícího, že jej skutečně napsal a 3. 2. 2010 odeslal. Nelze proto soudit, že by městský soud nepřipustně nahrazoval činnost žalovaného, z dopisu totiž vycházel již žalovaný, který jej založil do spisu, a městský soud pouze ověřil jeho pravost. Tento postup městského soudu byl zcela v souladu s principem plné jurisdikce soudů ve správním soudnictví (k ní blíže např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99, publikovaný pod č. 1275/2007 Sb. NSS).

Stěžovatel b) v kasační stížnosti též poukázal na to, že žalovaný se nevěnoval ve svém rozhodnutí porovnání cílových věkových skupin, na které jsou jednotliví žadatelé zaměřeni. Nejvyšší správní soud v první řadě konstatuje, že takové hodnocení není mezi kritérii v § 17 odst. 1 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání výslovně uvedeno. Dle § 17 odst. 1 písm. c) tohoto zákona je třeba zkoumat přínos programové skladby navrhované žadatelem o licenci k rozmanitosti stávající nabídky programů v daném území. To, co zákon vyžaduje, je porovnání nabídky programů, jde tedy primárně o srovnání skladby vysílání z hlediska její programové struktury. Ze zákona nelze přímo dovodit, že k takovému posouzení je vždy nutno též porovnávat i cílové věkové skupiny. Pokud žalovaný náležitě zhodnotí stávající nabídku programů s tím, co nabízejí jednotliví uchazeči, a vyhoví všem požadavkům, které jsou na takové hodnocení kladeny, ale neporovná přitom cílové věkové skupiny, nelze obecně soudit, že pochybil a takové hodnocení by nemohlo obstát.

Na druhou stranu nelze vyloučit, že vzhledem k relevantním okolnostem a podmínkám v tom kterém území, pro něž má být licence vydána, bude vhodné, či dokonce nutné zhodnotit i cílové věkové skupiny k tomu, aby bylo kritérium dle § 17 odst. 1 písm. c)

zodpovědně zhodnoceno. S ohledem na to, že taková nutnost neplyne automaticky ze zákona a přimyká se ke konkrétním okolnostem, bude na těch účastnících, kteří z tohoto titulu zpochybňují rozhodnutí žalovaného, aby v první řadě unesli břemeno tvrzení, že bez zhodnocení cílových věkových skupin nelze v daném licenčním řízení řádně zhodnotit kritérium dle § 17 odst. 1 písm. c) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, a v druhé řadě aby k danému unesli též důkazní břemeno.

V nynějším případě žalovaný srovnával stávající programovou nabídku ve vztahu k nabídce jednotlivých žadatelů z hlediska přínosu k rozmanitosti. Porovnával zde jejich obsah a rozvedl své úvahy o tom, proč spatřuje přínos zrovna v nabídce vítězného uchazeče. Stěžovatel b) v kasační stížnosti zmínil, že nehodnotil věkové skupiny, aniž by však jakkoli dále rozvedl, proč bylo v daném případě takové hodnocení nezbytné. Nejvyšší správní soud za takové situace konstatuje, že zmíněné tvrzení, že nebyly hodnoceny též cílové věkové skupiny, které bylo uvedeno bez další konkretizace a rozvedení v podmínkách nynějších případů, nevede k závěru o vadně provedeném hodnocení kritéria dle § 17 odst. 1 písm. c) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Stěžovatelův odkaz na rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 70/2011 – 101, který uvedl na podporu svých závěrů, je nepřipadný. Zdejší soud totiž ve vztahu k věkovým skupinám v daném rozsudku pouze zhodnotil, že tehdejší kasační námitky se minuly s rozhodovacími důvody městského soudu.

K obdobnému závěru, tj. že konkrétní žalobní námitka stěžovatele b) ohledně zaměření na věkovou skupinu posluchačů nemohla zvrátit skutečnost, že žalovaný nevybočil z mezí správního uvážení, dospěl i městský soud na str. 18 svého rozsudku. V takovém případě je však nedůvodná kasační námitka, že by městský soud nahrazoval ve svém rozsudku nedostatečná zjištění žalovaného ohledně zaměření na určitou věkovou skupinu posluchačů u jednotlivých žadatelů.

Další námitka, která byla v kasační stížnosti stěžovatele b) zdejšímu soudu předložena k posouzení, bylo porušení § 4 odst. 4, § 36 odst. 2 a § 52 správního řádu. Její podstata spočívá v tvrzení, že stěžovatel b) měl být informován o možnosti učinit procesní návrhy a výhrady před vydáním rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2010 a též o možnosti seznámit se spisem před vydáním rozhodnutí.

Ve vztahu k této námitce Nejvyšší správní soud ze spisu městského soudu zjistil, že tato námitka byla vůči městskému soudu uplatněna až v čl. VIII. repliky ze dne 23. 6. 2011, kterou stěžovatel b) reagoval na vyjádření žalovaného k žalobě. Již ze samotného faktu, že žaloba byla doručena městskému soudu dne 28. 3. 2011, je zřejmé, že v době sepsu repliky již uplynula dvouměsíční lhůta od doručení napadeného rozhodnutí, v níž jediné lze dle § 71 odst. 2, věty třetí, s. ř. s. rozšířit žalobu o další žalobní body. Samotná žaloba však neobsahuje žádnou námitku, u níž by se dalo konstatovat, že čl. VIII. repliky ze dne 23. 6. 2011 je jejím upřesněním či doplněním. Čl. VIII. repliky tak představuje zcela nový žalobní bod, který však byl uplatněn po lhůtě.

I přes tuto skutečnost se městský soud naznačenou námitkou zabýval věcně, když se neztotožnil s tvrzením o nerovných procesních možnostech účastníků v licenčním řízení. Dle městského soudu měli účastníci řízení rovný přístup k licenčnímu řízení, předložili své žádosti, vyjadřovali se ve veřejném slyšení a měli dostatek prostoru jak v původním řízení, tak v řízení po rozsudcích správních soudů své nabídky upřesňovat a dokazovat. Nejvyšší

pokračování

správní soud tak předně konstatuje, že městský soud tuto námitku neopomněl, jeho rozhodnutí není ve vztahu k ní nepřezkoumatelné. Městský soud se však dopustil tzv. jiné vady v řízení před soudem [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], pokud opožděnou námitku vypořádal meritorně. K takovým vadám zdejší soud přihlíží z úřední povinnosti dle § 109 odst. 4 s. ř. s. Správně měl městský soud postupovat tak, že by danou námitku v rozsudku označil za nepřipustné rozšíření žaloby učiněné po lhůtě k podání žaloby a dále k ní neměl nepřihlížet. Tato vada řízení před městským soudem však neměla vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé, jelikož na jejím základě nedošlo ke zrušení napadeného rozhodnutí, neměla tak vliv na výsledek sporu. I přes tuto vadu tedy může rozsudek městského soudu obstát.

Vzhledem k tomu, že již samotný městský soud se neměl námitkou porušení § 4 odst. 4, § 36 odst. 2 a § 52 správního řádu věcně zabývat, nezabýval se jí věcně ani Nejvyšší správní soud. Ze strany zdejšího soudu nemá význam zkoumat, zda městský soud danou námitku meritorně vypořádal správně za situace, kdy se jí neměl zabývat vůbec.

Nejvyšší správní soud k danému zdůrazňuje, že o možnosti posoudit předmětnou žalobní námitku jako opožděnou, byli oba stěžovatelé i osoby zúčastněné na řízení o kasační stížnosti zpraveni před vydáním rozsudku zdejšího soudu. Na tuto skutečnost totiž poukázal žalovaný v doplnění svého vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele b) ze dne 5. 4. 2012, které bylo zdejším soudem k případnému vyjádření zasláno oběma stěžovatelům i všem osobám zúčastněným na řízení. Zdejší soud tak všem umožnil předestřít konkurující názory nebo poukázat na skutečnosti vyvracející náhled žalovaného.

Konkurující úvahy přednesla osoba zúčastněná na řízení II), ani ty však nezvrátily výše uvedený závěr zdejšího soudu. Uvedla, že městský soud by k uplatnění námitce porušení § 36 odst. 3 správního řádu musel hledět i z úřední povinnosti a její uplatnění v řízení o kasační stížnosti nebrání ani skutečnost, že nebyla uplatněna v řízení před městským soudem. Zdejší soud konstatuje, že jediné, v čem lze s osobou zúčastněnou na řízení II) v daném ohledu souhlasit, je tvrzení, že porušení § 36 odst. 3 správního řádu může v návaznosti na svou závažnost představovat vadu dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (tj. *podstatné porušení ustanovení řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*). K vadám dle § 76 odst. 1 s. ř. s. však krajské soudy, resp. městský soud nehledí vždy z úřední povinnosti. Přihlédnout k ní i bez námitky mohou tehdy, pokud taková vada brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů (k tomu v podrobnostech viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84, zejména body 15. a 16.). Vypořádání řádně uplatněných námitek k městskému soudu v dané věci nijak nebránila opožděně namítaná vada ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., městský soud tedy neměl důvod tuto vadu prověřovat i bez řádně uplatněné žalobní námitky.

Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit s tím, že by městský soud jakkoli pochybil, jestliže se na jednom místě svého rozsudku ztotožnil s vyjádřením osoby zúčastněné na řízení V) navazujícím na to, že se pohybuje při udělování licence v mantinelech správního uvážení. Stěžovatelem b) tvrzená skutečnost, že jednatel osoby zúčastněné na řízení V) je zároveň většinovým společníkem vítězného žadatele, neznamená, že se s jeho vyjádřením po věcné stránce nemůže městský soud ztotožnit. Pro věcnou stránku argumentace totiž nemá formální postavení většinového společníka význam.

Nedůvodná je i závěrečná námitka stěžovatele b). Městský soud srozumitelně objasnil, proč dle jeho hodnocení podání vítězného uchazeče ze dne 1. 12. 2010 nebylo nepřipustné. Na základě vyhodnocení konkrétního obsahu tohoto podání městský soud konstatoval, že uvedené podání není nabídkou a obohacením programu vítězného uchazeče o další programy a prvky, které by nebyly zmíněny v podané žádosti, ale že podstatou tohoto podání je doložení skutečností a tvrzení v původní žádosti již uvedených. Své závěry tedy městský soud objasnil a nelze souhlasit se stěžovatelem b), že by závěry soudu nebyly odůvodněny.

Pokud městský soud dále podotkl, že závěr o přípustnosti podání ze dne 1. 12. 2010 není v rozporu se závěry Nejvyššího správního soudu, z kontextu napadeného rozsudku je jednoznačně zřejmé, že jde o závěry v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2010, č. j. 7 As 32/2010 – 243 (předchozího rozsudku zdejšího soudu v dané věci), který se dle slov městského soudu vyjadřoval k nepřipustnosti změny charakteru rádia v licenčním řízení ve vztahu k rádiu ČAS-FM. Tato dodatečná úvaha městského soudu nemohla žádným způsobem učinit nesrozumitelným odůvodnění, proč městský soud považoval podání ze dne 1. 12. 2010 za přípustné. Ostatně sám stěžovatel b) v kasační stížnosti uvedl, že rozsudek zdejšího soudu č. j. 7 As 32/2010 – 243 ze srpna 2010 se nemohl zabývat podáním z prosince 2010, čímž sám nepřímo potvrzuje, že závěr o nepřipustnosti takového podání nemůže být v rozporu se zmíněným rozsudkem zdejšího soudu, který se touto otázkou již z časového hlediska nemohl zabývat.

IV.3 Hodnocení skutečností uvedených osobou zúčastněnou na řízení II) v jejích vyjádřeních

Vzhledem ke způsobu, jakým osoba zúčastněná na řízení II) formulovala své vyjádření ke kasačním stížnostem a jak reagovala na vyjádření žalovaného, zdejší soud na tomto místě objasní, jak k těmto podáním přistupoval. Osoba zúčastněná na řízení II) se totiž ve svých podáních dílem vyjadřovala k námitkám uplatněným stěžovateli a) i b) a k reakci žalovaného na ně, dílem proti rozsudku městského soudu uplatnila výhrady, které přímo nenavazují na žádné námitky uplatněné stěžovateli.

Tam, kde osoba zúčastněná na řízení reagovala na námitky uplatněné stěžovateli, volil zdejší soud takové vypořádání těchto námitek, aby z něj bylo seznatelné hodnocení i ve vztahu k tomu, co uvedla osoba zúčastněná na řízení II).

Na druhou stranu tam, kde výhrady osoby zúčastněné na řízení neměly návaznost na stěžovateli uplatněné námitky, se zdejší soud k takovým výhradám nevyjádřil. Učinil tak z toho důvodu, že tyto výhrady nesměřovaly do vad, které by Nejvyšší správní soud zkoumal z úřední povinnosti, a dále protože osobě zúčastněné na řízení, která nepodala vlastní kasační stížnost, nepřísluší určit v jakém rozsahu a z jakých důvodů má být napadený rozsudek přezkoumán. Tyto výhrady uplatněné osobou zúčastněnou na řízení II) se svým charakterem přiblížily kasačním námitkám. Nebylo však možno připustit, aby byla osobou zúčastněnou na řízení skrze zaslání vyjádření k podaným kasačním stížnostem obcházena skutečnost, že sama vlastní kasační stížnost nepodala (to samé platí i ve vztahu k žalobě). Zde lze též poukázat na § 34 odst. 3, větu poslední, s. ř. s., dle které osoba zúčastněná na řízení nemůže disponovat jeho předmětem.

Nebylo tak možno věcně rozebírat výhrady osoby zúčastněné na řízení ve vztahu k obsahu vysílání vítězného uchazeče v hlavním vysílacím čase (tzv. prime time) a dále výhrady ve vztahu vázanosti kritéria přínosu žadatele k zajištění rozvoje kultury menšin na

pokračování

území, pro které má být licence udělena. Důvodem je, že zde není návaznost těchto výhrad k námitkám stěžovatele b) poukazujícím na to, že žalovaný nerespektoval právní názor správních soudů vyjádřený v předchozích rozsudcích ve věci, ani k námitkám stěžovatele a).

V. Závěr a náklady řízení

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že ani jedna z kasačních stížností není důvodná, proto je dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok III. o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterých nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník řízení o kasační stížnosti, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelé v soudním řízení úspěch neměli, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady, které by překračovaly jeho běžnou úřední činnost.

Výrok IV. o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterých osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Žádné z osob zúčastněných na řízení však zdejší soud neuložil žádnou povinnost, nemohly jim proto v této souvislosti vzniknout jakékoli náklady.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. dubna 2013

JUDr. Radan Malík
předseda senátu